

וּסְמוּיָךְ לִי אֵם עַל תּוֹדָה. וְאִם וְהָא מוֹקְמִינָן לָהּ כַּר' יְהוּדָה וְר' יְהוּדָה לֹא דְרִישׁ סְמוּכִים אֲלֵא בְּמִשְׁנָה תּוֹרָה כְּדֵאִתָּא (דף 7. ט) וְי"ל דְּלֹא סְמוּכִים מִמֶּנּוּ דְרִישׁ אֲלֵא וְי"ו מוֹסִיף עַל עֵינֵי רֵאשׁוֹן דְּכִמְב' (וּיְסָאף 1) חֹאט תּוֹרָה צִמַּח הַשְּׁלֵמִים^א :

נמנו וגמרו המקדש בחלקו בין קדשי קדשים
ובין קדשים קלים לא קידש ורב אמר עדיין
היא מחלוקת אמר אביי כוותיה דר' יוחנן
מסתברא ⁶דתניא *מנין שאין חולקים מנחות
כנגד זבחים ת"ל ¹ וכל מנחה אשר תאפה
בתנור ² לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלק
מנחות כנגד זבחים שלא קמו תחתיהם
בדלות אבל יחלקו מנחות כנגד עופות שהרי
קמו תחתיהן בדלות ת"ל ¹ וכל נעשה
במרחשת לכל בני אהרן תהיה ² יכול לא
יחלקו מנחות כנגד עופות שהללו מיני דמים
והללו מיני קמחים אבל יחלקו עופות כנגד
זבחים שהללו והללו מיני דמים ת"ל ¹ ועל
מחבת יכול לא יחלקו עופות כנגד זבחים
שהללו מעשיהם ביד והללו מעשיהם בכלי
אבל יחלקו מנחות כנגד מנחות שהללו והללו
מעשיהם ביד ת"ל ² וכל מנחה כלולה בשמן
לכל בני אהרן יכול לא יחלקו מחבת כנגד
מרחשת ומרחשת כנגד מחבת שזו ³ מעשיהם
רכים וזו מעשיהם קשים אבל יחלקו מחבת
כנגד מחבת ומרחשת כנגד מרחשת שהללו
והללו מעשיהם קשים אי נמי מעשיהם רכים
ת"ל ² וחורבה לכל בני אהרן תהיה יכול לא
יחלקו ³ בקדש הקדשים אבל יחלקו בקדשים

אִישׁ חוֹרֵק וּמִפִּי בַעַר מוֹם. לֹא
מֵהֵב נִפְקָא אֵלָּא מִקְרָא
אַחֲרֵינָא דְכַתִּיב (וִיקָרָא ו) כֹּל זָכֹר
לְרִבּוֹת צַעַל מוֹסִי וְלֹא אֲנַטְרִיךְ לֵהָד
דְּרֵשָׁא דְהֵבָא אֵלָּא לִוְמָר כִּי שְׁאִין כְּהֵן
קָטָן חוֹלֵק וּמִפִּי מֵס:
וּקְאָמֵר דְּרֵית בְּהָ דִּין חֲזוּקָה
בַּעַל פִּירוּשׁ שְׁאִינִי יוֹכֵל

לִטְוֹל מִמּוֹן אַחֵר שֶׁל חֲבִירוֹ דִּמְרַפֵּשׁ
בְּצִרְיָתָא אֲבָל אֵין לִפְרֵשׁ אֵין דִּין
חֲלוּקָה כֻּלָּא אִפִּי מִיֵּיהּ וְצִיָּה דֵּהא
אֲשַׁכְּחָן בְּכַמָּה דְּרֻבְחִין חֲלוּקָה גְּבִי
קִדְשִׁים דְּמִתְּנָן פֶּרֶק שׂוֹאֵל (צִבְתָּ 77
קמח: 4) מְטִילִין חֲלָשִׁים בְּקִדְשִׁים וּבִפְ"ק
דְּפִסְחִים (77 ד: 2) נְמִי הִגִּיעִנּוּ כְּפֹל
וּכְפֹל דְּלִית בֵּין דִּין חֲלוּקָה אִינוּ יָכוֹל
לְקַדֵּשׁ בֵּין אֶשֶׁה דֵּהא צִבְתָּ מֵלֵא:

מִי חוֹרְקִין חוֹטְפִין. כלומר לעולם
אין צו דין חלוקה והאי חולקין
חלקו המגיעו קאמר וכשאנו מגיע
לו כי אם מעט חוטף חלק חצירו
ואוכלו כדקמני סיפא מעשה בזה
שחטף חלק חצירו וא"ת כיון שדרכן
לחטוף אמאי קרו להוה חמנן טפי
מאחרים וי"ל לפי שחטף חלק הגרגרן
כמותו אבל האחרים לא היו חוטפין
אלא מחלק הנוטעין כשמושיני דיהם:
איהו

ל תודה כשם שאין חולקין
איש באיש חולק אפי' בעל
ר' יהודה והוא קאמר דלית
לא תניא וזה תניא הצנועים
לקים חוטפים כדקתני סיפא
קוראין אותו בן חמצן עד
אלהי פלמני מיד רשע מכף
דרשו משפט אשרו חמוץ:
ברי' ר' מאיר ר' יהודה אומר
לי אמר רב אחא בריה דרבא
ין מפרי העץ לה' הוא קדש
שר דכתיב ⁷ כן תרימו גם אתם
לא כתיב ביה לה' והיה חלה
מקודשת דלא כתיב ביה קדש
ה לכם ותנן המקדש בפירות
מה דכתיב ¹⁰ קדש ישראל לה'
ודשת ההוא בישראל כתיב
ולא

קלים ת"ל² אִישׁ כִּאֲחוֹ וּסְמִיד לִה³ אִם⁴
בְּקִדְשֵׁי קִדְשִׁים כִּךְ אֵין חֻלְקִים בְּקִדְשִׁים קִל
מוֹם וְאֵין הַקְּמֵן חֻלְק וְאִפִּי תם⁵ סְתֵם סִפְרָא
בְּה דִין חֻלּוּקָה כִּלְל ש"מ אִמֵּר רַבָּא וְכִרְב
מוֹשְׁכִין אֵת יְדֵיהֶם וְהִגְרַנְרִים חֻלְקִים מְאִי
מַעֲשֶׂה בִּאֲחָד שְׁחָטַף חֻלְקוֹ וְחֻלְק חִבְרוֹ וְה
יוֹם מוֹתוֹ אִמֵּר רַבָּה בְּר רַב שִׁילָא מְאִי קִרְא
מַעוֹל וְחוֹמוֹץ⁶ רַבָּה אִמֵּר מַהֲכָא⁷ לְמַדּוֹ הֵי
מַעֲשֶׂר שְׁנֵי בֵין בְּשׁוּגָג בֵּין בְּמוֹזִיד לֹא קִידֵשׁ
שׁוּגָג לֹא קִידֵשׁ מוֹזִיד קִידֵשׁ⁸ וְכו': מִנָּא הֵי
מִשְׁמִיָּה דְּגִמְרָא⁹ וְכֹל מַעֲשֶׂר הָאָרֶץ מְזוּרַע ה
לֵה' לֵה' הוּא וְלֹא לְקִדְשׁ בּוֹ אִשָּׁה הָרִי תְרוּמַת כ
תְּרוּמַת ה' וְתֵנן¹⁰ הַמִּקְדֵּשׁ¹¹ בְּתִרְוּמָה מְקוּדָּשֶׁר
דְּכֹתִיב בֵּה *תִּתְּנוּ לֵה' וְתֵנן¹² הַמִּקְדֵּשׁ בְּתִרְוּמוֹ
וְהִרִי¹³ שְׁבִיעִית דְּכֹתִיב בֵּה *וְיֹבֵל הוּא קִדְשׁ ה
שְׁבִיעִית מְקוּדָּשֶׁת דְּלֹא כֹתִיב בִּיה לֵה' וְהִרִי ת
רֹאשִׁית תְּבוֹאָתוֹ וְתֵנן הַמִּקְדֵּשׁ¹⁴ בְּתִרְוּמָה

שמעון הנדיק נשתלחה צרכה בלחם
 ימים וכל כהן המגיעו כפול המגיעין
 ון המגיעו קאמר כיון דנשתלחה צו
 אחר אלמלא אית צה דין חלוקה
 לקיין חלקו המגיעו קאמר וכאשיו
 ון המגיעו קאמר וצודו שיהיה
 אשור **חומד** גרסיין הכא אללא
 שגורה בפי בני בית המדרש: **דלא**
חומד. כל תרומות במשמע וחלה נמי
 ביציעים **מקודש**. דקתני (עלי דף ג:)
אל כפי. והס קרוים קדש לה':
 ולאו

ידיהם ממונו. ג' צי לחם הפנים תניח' ארבעים שנה ששי
צבע ים אוכל' ומוסרי מכאן ואילך' שעתלחמ מארה בלחם
די והגרגרין חולקין. וקס"ד להאי חולקין לאו ליטול
דרך עילוי מניה חלקו לחבירו וטוטל כנגדו במקומו
ממונו הוא. ומשיני עולם אין זו דין חלקה ומאי
דמנן במקבת סוכה (דף יט) הנכסים חולקין בלפון
אשרו חמור. החמיקי ד' הגזול להצילו מיד עושקו;
קין לחובע תחלה: **משמיה דגמרא.** כך נקבעה בגמרא
ת' ה' שנה עליה הוא: והרי חלה דו' וטנן המקדש בזה
ז' ערסותיהם חמנו לה' תרומה: וטנן המקדש בפריות
ן אחיות מקודשות הא נכריות מקודשות: הוא צ

ואהרן תהיה למה ליה לפרושי כל מיני
מנחות: **ס"ל ועל מחבת וגו'.** אם
אינו ענין למנחות כנגד **ז** זבחים שאין
מינן תניהו ענין לזבחים ועופות:
ויכול לא מיעט הכתוב אלא שלא
יחלקו עופות כנגד זבחים והדין
נותן שהעופות מעשיהן ציד מליקה
צפורין והזבחים מעשיהן בכלי
בצקש: **מחבת ומרחשת.** כלים היו
במקדש וכל הנמנות הנקממות
טעונות לוג שמן. ומחבת צפה ואינה
עמוקה **ו** ומתוך שהיא רחבה וצפה
הסולת מתפשט **ו** ככולו והאור שורף
את שמנה לפיכך מעשיהן קשים
ומרחשת עמוקה ואין האור שורף
את השמן לפי שנבלע צבויי החלות
לפיכך מעשיהן רכים: **אבל יתלקו**
מחבת כנגד מחבת. טול אחת חלקי
במנחת **ו** רחובן ואני אטול חלקך
במנחת שמעון: **יכול לא יחלקו.**
קרבן כנגד חצירו בקדשי קדשים כמו
מנחה אבל יחלקו קרבן כנגד חצירו
בקדשים קלים דלית להו זכייה
בגזייהו ויכול למכור חלקו בקרבן זה
בגזייהו זה: **איש כאחיו.** למעוות
קטן: **אפי' בעל מוס.** שאף הם היו
מתלעיסים בעצמם **ו** ומפשיטים ומנחתים
ושוחטים: **ספרא.** תורת כהנים והא'
במורת כהנים יאמרו אלמא לית זה
דין שאר חלוקות פשעילי דמים

וַיִּשְׁמְעוּ אֲשֶׁר עָשָׂה לְמִנְיָהּ לְכַחַם מִמֶּנּוּ וְהָיוּ חֲכָמִים
 וַיִּשְׁתַּלְּחַן גְּבוּהַּ הוּא דְרוּבִי: כְּלוּמַם מוֹשֶׁה
 הָפִיץ וּכְל כֹּהֵן הַמְגִיעוּ בָּהֶם יֵשׁ אֲזֻכִּי
 מוֹשֶׁכִּין יְדִיעָם מִמֶּנּוּ לֵאלֹה מִהְי לְהוּ
 מֵאִירָה כְּפֹל לְנִמְאִי חֲזִי אֲלֵא חֹלֵק
 וְעַל כִּרְחֻק הָאֵר יִיחָדֶה הָאֵל דֹּלֵא
 שִׁוֵּה לֵב חוֹטֵף חֲלָק מִצִּירוּ וְאוֹכֹלֵוּ.
 וְיִרְכָּה: מֵאִי קִרָּא. דְּחֻמְנָן לִשְׁוֹן חֲמִכִּ
 צִבְצָבָא קִמָּא (דף מו: ט) גְּבִי מִנִּין שֵׁ
 דְּכִיבִי לֵב. מְלֻכָּה שִׁתְּהָא שְׁלוּ אֲזֵל ת
 תְּרוּמָה הָיָא דְּכִתִּיב (במדבר טו) מִרְא
 וְשֵׁל שְׂבִיעִית הֵיחָא וְאִמְרוּ חֲכָמִים

[illegible]

תורה אור השלם

1. וכל מנחה אשר
תאפה תבדור וכל גששה
תבדורשת ועל מנחת
לכדון ומקריב אתה ל
תהיה: ויקרא ו ט
2. וכל מנחה בלילה
והקדש וכל בנ
אתרן תהיה איש
תהיה: ויקרא ו ט
3. אם על תודה יקריבו
והקריב על טוב התודה
שלמות מנחת בלילות
תהיה ויקריב מנחת
משחים בשמן וטלת
מנחת חלה בלילות
בשמן: ויקרא ו יב
4. אלהי מעול ומיד
רשע מכף מעול ופזוני
תעלים עד
למדו היטב ודור
משפט אשר חמוץ
שפטו יתום: ויקרא
אלהמה: וישעיהו א י
6. כל מעשה הארץ
מזרע הארץ מפרי העץ
ליו הוא קדש ליה:
7. בן תרמו גם אתם
תרומות י
מכל
משרבישית אשר תקחו
מאת בני ישראל ותתנם
ממנו את תרומות י
לאהרן לבדן:
כמדבר יח כח
מראשית ערסותיכם
תחתו ליי תרומה
לדרימכם:
כמדבר טו כד
9. כי ויכל הוא קדש
תהיה לכם מן השדה
ותאכלו את תרומה:
ויקרא יח יב
10. קדש ישראל ליי
ראשית הבוטהה כל
אכליו אשר יאמזר רעה תבא
פליים גם י:

ירמיהו ב ג

קמנ א מיי פ"י מהל'
מעשה הקרבות
הלכה טו:
קמד ב מיי שס הלי"
[ופ"י מהל' באת
מקדש ה' יצ]:

—◆◆—

הנהגות הב"ח
(א) רש"י ד"ה נמנו וגמרו
עמדו למנון:

מוסף רש"י

שאין חורלקין מנחות
בבגד זבחים. שלא יאמר
המזבח יחזירו טול אמת
המזבח. וכלי מנחות
(עובד.) לכל בני אהרן.
משמע כולם יאכלו ממנה
(עם עב. מנחת.) זה
יתקן או כבוד זה שלא
כולם יחלקו המנחות
(מנחות שם.) שלא קמו.
וזבחים, מנחות
דמי שנתמיה
עולה או חטאת אין מביא

[illegible]

מוסף תוספות
א. וגומ' (ו)אם על
תורה יקריבנו. מוס' טו.
(ועי' מהרש"ל).

תום' ר"י הזקן
דגמרא. כך נקבעה בבית
המדרש ושגורה בפי
התלמידים.